

[Tyroll]

fremgår det, at ministeren understreger det ønskelige i medarbejder- og forbrugerindflydelse.

Det er mildest talt forbløffende, at en socialborgmester kan opføre sig som beskrevet ovenfor. Det viser klart, at nærdemokratiet ikke er sikret ved udlæggelsen af beføjelserne for oprettelse og drift af daginstitutioner til kommunerne. Det må dog forventes, at socialministeren sætter en stopper for hr. Pelle Jarmers fremfærd over for selvejende institutioner, hvad enten de har kollektiv ledelse eller ej.

Om nødvendigt kan jeg til ministeren fremsende fortegnelse over nogle institutioner, der har modtaget disse krav fra socialborgmesteren.

Besvarelse (25/1 78):

Socialministeren (Eva Gredal):

Som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, har jeg i folketinget den 18. januar 1978 besvaret et lignende spørgsmål fra hr. Tyroll. Jeg henviste herved bl. a. til de vejledende retningslinjer, som er fastsat i socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem, og jeg omtalte, at det i cirkulærets punkt 17 er fastsat, at vedtægter for selvejende institutioner, der er oprettet og anerkendt eller drevet i henhold til tidligere lovgivning før den 1. april 1976, bliver ved med at gælde efter deres indhold, hvis ikke institutionens bestyrelse selv rejser spørgsmål om ændring.

Videre nævnede jeg i mit svar, at der i bilstandslovens § 141 er fastsat en frist på 2 år fra lovens ikrafttæden til at få overenskomstforholdet bragt i orden for så vidt angår daginstitutioner, der har fungeret efter de tidligere regler.

Jeg fremhævede i denne forbindelse, at der i samme paragraf findes en regel om, at en kommunes nægtelse af at indgå overenskomst kan indbringes for socialministeren.

Disse regler er naturligvis ikke ændret siden den 18. januar 1978, og forholdet er derfor det, at såfremt der imellem en kommune og bestyrelse for en daginstitution ikke kan opnås enighed om indgåelse af en overenskomst, kan bestyrelsen indbringe sagen for mig.

Som jeg tidligere har sagt til hr. Tyroll, er jeg indstillet på at se nærmere på en konkret klage fra en daginstitutionens bestyrelse.

Til *ministeren for skatter og afgifter (20/1 78)* af:

Dohrmann (FP):

»Finder ministeren det ikke aldeles urimeligt, at ejere af ejendomme, f. eks. landmænd, der udsættes for ekspropriation til bl. a. vejformål og brobygningsanlæg, skal betale kapitalvindingsskat, i nogle tilfælde helt op til 70 pct., således at langt hovedparten af erstatningssummen, beregnet for etablering et nyt sted, forsvinder ud i den blå luft, og hvorledes tolker ministeren i øvrigt grundlovens ord om den foreskrevne fulde erstatning?«

(Spm. nr. 365).

Begrundelse.

I fremskridtspartiet håber vi naturligvis, at vores forslag om en fuldstændig ophævelse af kapitalvindingsskatten inden længe må opnå den fornødne tilslutning, så de nugældende landsskadelige love og regler ændres. Indtil dette sker, er fremskridtspartiet imidlertid indstillet på at støtte ethvert forslag, som går i den rigtige retning.

Hvis ministeren således er enig med spørgeren i, at den nugældende lov er bundretfærdig, ja, måske grundlovsstridig, henledes opmærksomheden på, at fremskridtspartiet og socialdemokratiet tilsammen råder over et flertal i folketinget, og at ministeren således ikke behøver at søge efter et flertal.

Spørgsmålet er i øvrigt stillet på baggrund af en lang række henvendelser fra ulykkelige mennesker, som er berørt af de omfattende motorvejsudbygninger og af Als Sund broen, ligesom der vil opstå fortvivlende vilkår for mange familier, såfremt folketinget ikke ændrer den planlagte broforbindelse over Farø.

Besvarelse (30/1 78):

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg mener, at det er ganske rimeligt, at den, der afstår sin ejendom ved ekspropriation, i princippet behandles på samme måde som den, der afstår sin ejendom frivilligt.